

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Quare actus voluntatis sit peccatum, si aliarum potentiarum no[n] sunt
peccata. B

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

*Responsio
secundum
quoddam.*

creati, qua cæteris animalibus præfunt: quæ creatura in rebus creatis excellentissima, cum à Deo iustificatur, à deformi forma in formosam mutatur formam, Erat enim etiam inter vitia natura bona. Hæc autem imago, ratio est vel intellectus. Cum ergo voluntas de naturalibus, sit quare ipsa non semper bonum est, etsi aliquando vitiis subiaceat? Ad hoc facile respōdent, qui dicunt omnia quæ sunt in quantum sunt, bona esse: quia & ipsam voluntatem in quantum est, vel in quantum voluntas est, vt supra posuimus, bonum esse asserūt: sed in quantum inordinata est, mala est & peccatum. Vbi potest ab eis rationabiliter quæri, Si voluntas in quantum inordinata est, peccatum est: quare ergo intellectus, ratio, & ingeniū & huiusmodi, cum inordinata sunt, peccata non sunt? Inordinata vero sunt sicut voluntas, cum ad rectum finem non tendunt, eorumq; actus præuaricationes existunt. Ad quod illi dicūt voluntatis nomine aliquando vim, scil. naturalem potentiam volendi, aliquando actum ipsius vis significari. Vis autem ipsa naturaliter animæ insita, nunquam peccatum est, sicut nec vis memorandi vel intelligendi: sed actus huius vis, qui & voluntas dicitur, tunc peccatum est, quando inordinatus est.

Quare actus voluntatis sit peccatum, si actus aliarum potentiarum non sunt peccata. B

Sed adhuc queritur. Quare huius naturalis potētiae actus peccatum sit, si aliarū potentiarum actus peccata non sunt, scil. potētiae memorandi, cuius actus est memorare: & potētiae intelligendi cuius actus est intelligere. Ad quod & ipsi dicunt, quia alterius generis est actus ille volūtatis, quam actus memoriæ vel intellectus. Hic enim actus est ad aliquid adipiscēdum vel non admittendū: qui non potest esse de malis, quia sit malus. Velle. n. mala malū est, sed intelligere vel memorare mala malum

malum non est. Quamuis eorum quidam etiam hos actus malos esse interdum non improbè afferant. Memorat enim interdum quis malum ut faciat, & quærit intelligere verum, ut sciat impugnare. Ecce qualiter soluitur præmissa quæstio ab his qui tradunt omnia esse bona in quantum sunt. Qui vero dicunt voluntates malas peccata esse, & nullo modo bona, breuius respondent, dicentes actum voluntatis non esse de naturalibus: sed vim ipsam & potentiam volendi, quæ semper bonum est, & in omnibus est, etiam in paruulis, in quibus nondum est eius actus.

Quomodo intelligendum sit illud, Et homo etiam qui seruus est peccati, naturaliter vult bonum. C

Præterea quæri solet. Quomodo intelligendum sit quod ait Ambr. exponens illud verbum Apostoli, Non enim quod volo, illud ago, sed quod nolo, illud facio. Dicit enim, quod homo subiectus peccato facit quod non vult, quia naturaliter vult bonum. Sed voluntas hæc semper caret effectu, nisi gratia Dei adiuuet & liberet. Si homo subiectus peccato est, vult quidem malum & operatur, quia seruus est peccati, & eius voluntatem (sicut supra dixit Aug.) libenter facit, quomodo ergo naturaliter vult bonum? An est eadem voluntas, id est, idem motus, quo libenter peccato seruit, & quo naturaliter vult bonum? Si non est eadē voluntas, quæ ergo istarum est, quæ cum homo iustificatur, à seruitute peccati liberatur? Ut. n. differuimus superius, gratia Dei voluntatem hominis liberat & adiuuat, quæ voluntatem hominis præparat adiuuandā, & adiuuat præparatam. Sed quæ est illa voluntas? an illa quæ naturaliter vult bonum? an illa quæ libenter seruit peccato, si tamen duæ sunt voluntates? Proposita est quæstio profunda, quæ varia à diuersis expositione determinatur. Alii enim duos esse motus: vnum quo vult bonum

natu-

*Ambr. in
Comment.
ad illud.
Non enim
quod volo,
illud ago: sed
quod odi,
illud facio.
Rom. 7. d.
Tom. 5.*